

Skarga wniesiona w dniu 23 kwietnia 2026 r. – LS i in./EBC

(Sprawa T-256/26)

(C/2026/3304)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: LS i 19 innych skarżących (przedstawiciel: S. Orlandi, adwokat)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji dyrektora generalnego ds. zasobów ludzkich z lipca 2025 r. oddalających wnioski skarżących o wydanie decyzji złożone na podstawie art. 8.1.1 regulaminu pracowniczego EBC, utrzymanych w mocy decyzjami z listopada 2025 r. oddalającymi ich odwołania administracyjne wniesione na podstawie art. 8.1.2 regulaminu pracowniczego oraz decyzją prezesa EBC z dnia 12 marca 2026 r. oddalającą indywidualne zażalenie złożone w dniu 12 stycznia 2026 r. zgodnie z art. 8.1.5 regulaminu pracowniczego EBC, dotyczące zgodności z prawem i kompletności płatności dokonanych na ich rzecz w związku z zakończeniem służby, w tym metody obliczania ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany coroczny płatny urlop oraz ich opodatkowania;
- obciążenie Europejskiego Banku Centralnego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia rozporządzenia nr 260/68 ⁽¹⁾ oraz nadużycia proceduralnego.
 - Skarżący twierdzą, że przed dniem 1 kwietnia 2025 r. EBC systematycznie zastępował „podstawę opodatkowania” w rozumieniu art. 6 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 260/68 „kwotą podlegającą opodatkowaniu”, co spowodowało mechaniczne zawyżenie stosowanej stawki opodatkowania. Poprzez uznanie w marcu 2025 r. rozbieżności metodologicznej w stosunku do praktyki Komisji Europejskiej, zarząd przyznał, że doszło do długotrwałego naruszenia art. 10 tego rozporządzenia, który nakłada istotny obowiązek współpracy międzyinstytucjonalnej w celu zapewnienia jednolitego stosowania podatku na rzecz Unii. Skarżący twierdzą, że wypłaty korekty, o których zdecydowano w marcu 2025 r., nie mogą być uznane za dobrowolne ani „ex gratia”, lecz stanowią sprostowanie niezgodnej z prawem praktyki administracyjnej, w związku z czym EBC był zobowiązany do wyeliminowania wszystkich jej skutków. Poprzez przedstawienie tego sprostowania jako mechanizmu uznaniowego i wyłączenie z jego zakresu części odbiorców, EBC dopuścił się nadużycia proceduralnego.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady równego traktowania (art. 20 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej).
 - Skarżący twierdzą, że wszyscy odbiorcy płatności dokonanych z tytułu zakończenia służby podlegali tej samej niezgodnej z prawem metodzie opodatkowania. Decyzja zarządu z dnia 18 marca 2025 r. ogranicza jednak mechanizm korygujący do płatności dokonanych w okresie od dnia 1 listopada 2021 r., czyli od dnia, w którym EBC twierdzi, że dowiedział się wewnętrznie o ewentualnej rozbieżności z Komisją Europejską. To kryterium czasowe nie ma żadnego nierozzerwalnego związku ze zgodnością z prawem zastosowanej metody opodatkowania ani z istnieniem, charakterem i zakresem doznanego nadmiernego opodatkowania, a ponadto

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG, Euratom, EWWS) nr 260/68 z dnia 29 lutego 1968 r. ustanawiające warunki i procedurę stosowania podatku na rzecz Wspólnot Europejskich (Dz.U. 1968, L 56, s. 8).

w nieuzasadniony sposób stawia w odmiennej sytuacji prawnej osoby znajdujące się w obiektywnie identycznej sytuacji, co jest sprzeczne z art. 20 Karty. Samo uznanie przez zarząd rozbieżności metodologicznych stanowi ponadto nową istotną okoliczność faktyczną w rozumieniu utrwalonego orzecznictwa, uzasadniającą ponowne rozpatrzenie spraw uznanych przez EBC za „ostateczne”; powołanie się przez EBC na ostateczny charakter pasków wynagrodzenia – które nie ujawniały metody opodatkowania stosowanej zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 260/68 – jest w każdym razie niezgodne z jego własną praktyką selektywnego ponownego rozpatrywania porównywalnych spraw. Wreszcie, skutki finansowe pełnego zwrotu nie obciążają zasobów własnych EBC, biorąc pod uwagę, że przedmiotowy podatek został pobrany na rzecz budżetu Unii zarządzanego przez Komisję Europejską.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa do dobrej administracji oraz obowiązku staranności (art. 41 Karty praw podstawowych).
 - Skarżący twierdzą, że EBC nie może powoływać się na dwumiesięczny termin na zakwestionowanie pasków wynagrodzenia odzwierciedlających płatności dokonane w związku z zakończeniem służby w celu sprzeciwienia się roszczeniom skarżących. Paski wynagrodzenia nie ujawniały parametrów obliczeniowych niezbędnych do zweryfikowania zgodności metody opodatkowania z prawem, a sam EBC potrzebował kilku lat wewnętrznej analizy i koordynacji międzyinstytucjonalnej, aby zidentyfikować rozbieżność. W związku z tym oczekiwanie od poszczególnych odbiorców, że w ciągu dwóch miesięcy wykryją systemowe niewłaściwe stosowanie prawa podatkowego Unii, o którym sama administracja nie miała wiedzy, jest niezgodne z art. 41 Karty. Po ponad trzech latach wewnętrznej kontroli EBC przyznał się do istnienia długotrwałej rozbieżności metodologicznej, ale arbitralnie ograniczył zakres środków naprawczych, tym samym nie postępując w sposób spójny, sprawiedliwy i bezstronny, co stanowiło naruszenie obowiązku staranności.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych i art. 7 dyrektywy 2003/88⁽²⁾, polegający na tym, że EBC nie obliczył ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany coroczny płatny urlop na tej samej podstawie co coroczny płatny urlop.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasady pełnego zwrotu oraz prawa do odsetek wyrównawczych.
 - Skarżący utrzymują, że EBC odmówił przyznania odsetek wyrównawczych od nienależnie wstrzymanych kwot. Tymczasem takie odsetki stanowią integralną część pełnego zwrotu, mającego na celu zneutralizowanie utraty możliwości korzystania ze wstrzymanych kwot w miarę upływu czasu. Skarżący wnoszą o zastosowanie stopy głównych operacji refinansujących powiększonej o 3,5 punktu procentowego, zgodnie z własną praktyką administracyjną EBC, o której świadczą korekty za lata 2018–2019.
6. Zarzut szósty, podniesiony tytułem ewentualnym, dotyczący niezgodności z prawem decyzji zarządu z dnia 18 marca 2025 r. na podstawie art. 277 TFUE.
 - Podstawy niezgodności z prawem są takie same jak te przedstawione w ramach zarzutów od pierwszego do piątego, które skarżący wyraźnie stosują *mutatis mutandis* do decyzji zarządu. W szczególności data graniczna 1 listopada 2021 r. i wyłączenie odsetek wyrównawczych z zakresu mechanizmu korygującego naruszają art. 3, 6 i 10 rozporządzenia nr 260/68, art. 20, art. 31 ust. 2, art. 41 i 47 Karty praw podstawowych, a także ogólną zasadę pełnego zwrotu, uznaną w orzecznictwie Trybunału.

⁽²⁾ Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. 2003, L 299, s. 9).